

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2016 r.

PK IV PS 021.6.2016

Pani/Pan
Prokurator Regionalny
(wszyscy)

Szanowni Państwo,

W związku z sygnalizowanymi problemami dotyczącymi stosowania art. 107 § 1 k.k.s. w związku z brakiem notyfikacji art. 6 i 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – dalej „ustawy o grach hazardowych” (w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r.) zgodnie z art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), zwanej dalej „dyrektywą 98/34/WE” uprzejmie przedstawiam Państwu dotychczasowy stan orzecznictwa i prac legislacyjnych w tym zakresie:

Pierwszą grupę poglądów „otwiera” postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 15/13, w którym stwierdzono, że naruszenie wynikające z dyrektywy nr 98/34/WE obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Jeżeli w konkretnym postępowaniu sąd dochodzi do wniosku, że doszło do takiej wadliwości trybu ustawodawczego, może nie stosować tych przepisów tylko w ten sposób, że zawiesi prowadzone postępowanie, w którym miałyby one zostać zastosowane i skieruje stosowne pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Jednak do czasu zainicjowania tej kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, w tym jej art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 (zob. postanowienie SN z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 15/13, *OSNKW 2013/12/101*, *Prok. i Pr.-wkl. 2014/2/9*, *LEX nr 1393793*, *Biul.PK 2013/11/8*, *Biul.SN 2013/12/28-29*).

Pogląd ten został następnie podtrzymany w kilku orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2014 r., sygn. IV KK 183/13, *LEX*

nr 1409532, KZS 2014/5/56, wyrok Sądu Najwyższego z 28 marca 2014 r., sygn. III KK 447/13, LEX nr 1448749; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r., sygn. IV KK 69/14, www.sn.pl/orzecznictwo).

Sąd Najwyższy w wyrokach z 8 stycznia 2014 r., sygn. IV KK 183/13 i z 28 marca 2014 r., sygn. III KK 447/13 oraz postanowieniu z 20 sierpnia 2014 r., sygn. IV KK 69/14, nie zajął stanowiska, czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych mają charakter techniczny w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE.

Odmienne stanowisko w omawianej kwestii zajął inny skład Sądu Najwyższego w postanowieniu z 27 listopada 2014 r., sygn. II KK 55/14, uznając, że:

1) art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych mają charakter techniczny, zatem powinny być notyfikowane Komisji Europejskiej zgodnie z wymogami dyrektywy 98/34/WE;

2) skutkiem zaniechania notyfikacji jest niemożność stosowania tych przepisów przeciwko jednostce, zatem obowiązkiem sądu karnego jest odstępianie od ich stosowania samodzielnie, bez konieczności oczekiwania na ich usunięcie z systemu prawa przez Trybunał Konstytucyjny (zob. postanowienie SN z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. II KK 55/14, z głosem aprobującym M. Górskiego, *LEX nr 1583503*).

W dniu 11 marca 2015 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie P 4/14, udzielając odpowiedzi na pytanie prawne Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, czy art. 14 ust. 1 i art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy o grach hazardowych są zgodne: 1. z art. 2 i art. 7 Konstytucji,

2. z art. 20 i art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

oraz na pytanie Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku, czy uchwalenie tej ustawy o grach hazardowych w zakresie, w jakim zawiera ona przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, w szczególności art. 14 tej ustawy, z naruszeniem obowiązku notyfikacji wynikającego z tej dyrektywy oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, ze zm.), jest zgodne z art. 2, art. 7 w związku z art. 9 Konstytucji z uwagi na naruszenie konstytucyjnego trybu ustawodawczego.

Trybunał Konstytucyjny orzekł, że przepisy art. 14 ust. 1 i art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych są zgodne z art. 2 i art. 7 w związku z art. 9 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 20 i art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Ponadto w pozostałym zakresie, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, umorzył postępowanie.

Trybunał Konstytucyjny przyjął, że notyfikacja, o której mowa w dyrektywie 98/34/WE, nie stanowi elementu konstytucyjnego trybu ustawodawczego. Jednocześnie Trybunał nie ocenił, czy kwestionowane przepisy ustawy o grach hazardowych mają charakter techniczny.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że projekt ustawy o grach hazardowych, w tym zawarte w nim i kwestionowane w niniejszej sprawie przepisy, nie został notyfikowany Komisji Europejskiej, w trybie przewidzianym w dyrektywie 98/34/WE, stwierdzając przy tym, iż nie ma jednak pewności, że taki obowiązek obciążał rząd w odniesieniu do projektowanej ustawy. Zdaniem Trybunału, nie sposób bowiem jednoznacznie ustalić, czy zawarte w niej przepisy miały rzeczywiście charakter techniczny, w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych w sprawie notyfikacji.

Ostatecznie Trybunał uznał, że notyfikacja tzw. przepisów technicznych, o której mowa w dyrektywie 98/34/WE i rozporządzeniu w sprawie notyfikacji, nie stanowi elementu konstytucyjnego trybu ustawodawczego, jak również, że brak notyfikacji kwestionowanych przepisów art. 14 ust. 1 i art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy o grach hazardowych nie stanowi takiego naruszenia pozakonstytucyjnej procedury ustawodawczej, które byłoby równoznaczne z naruszeniem art. 2 i art. 7 Konstytucji.

Tak więc wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie rozwiązał zasadniczego problemu, tj. stwierdzenia czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych mają charakter techniczny, a jeżeli tak, to jaki skutek wywołuje takie ustalenie krajowego sądu karnego przy orzekaniu o odpowiedzialności karnoskarbowej za czyn stypizowany w normie blankietowej art. 107 § 1 k.k.s.

Niewątpliwie, w obrocie prawnym funkcjonują rozbieżne orzeczenia Sądu Najwyższego - wskazane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 15/13 oraz odwołujące się doń kolejne, przywołane wcześniej orzeczenia i odmienne co do istoty postanowienie z 27 listopada 2014 r., sygn. II KK 55/14, w którym zaprezentowano pogląd, że art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych mają charakter techniczny, a tym samym przepisy te winny zostać notyfikowane Komisji Europejskiej w procesie ich uchwalania.

W postanowieniu z 27 listopada 2014 r., sygn. II KK 55/14 Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w pkt 25 orzeczenia z dnia 19 lipca 2012 r. (sygn. C-213/11, C-214/11 i C-217/11) stwierdził, że taki przepis jak art. 14 ust. 1

ustawy o grach hazardowych, którego naruszenie obwarowane jest sankcją karną przewidzianą w art. 107 § 1 k.k.s. - zgodnie z którym urządzenie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry - należy uznać za „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34. Kończąc swój wywód Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że konsekwencją uznania art. 14 ustawy o grach hazardowych za przepis techniczny w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, który nie został notyfikowany Komisji Europejskiej, a więc jest bezskuteczny, musi być wyrok uniewinniający, gdyż art. 107 § 1 k.k.s. ma charakter blankietowy, a jego doprecyzowanie stanowią przepisy m.in. tegoż art. 14.

W związku z zaistniałymi rozbieżnościami w orzecznictwie różnych sądów w zakresie odpowiedzialności karnej z art. 107 § 1 k.k.s. Prokurator Generalny na podstawie art. 60 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499, ze zm.) wniósł o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego zagadnienia prawnego wyrażającego się w pytaniu:

„Czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – dalej „ustawy o grach hazardowych” (Dz. U. z 2015 poz. 612) w zakresie gier na automatach, ograniczające możliwość ich prowadzenia jedynie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna, są przepisami technicznymi w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), a jeżeli tak to, czy wobec faktu nienotyfikowania tych przepisów Komisji Europejskiej, sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. uprawnione są, w oparciu o art. 91 ust. 3 Konstytucji, do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym?” (sygn. PG IV KP 8/15).

Sąd Okręgowy w Łodzi, postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. V Kz 142/15, wydanym na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniem prejudycjalnym w brzmieniu: *„czy przepis art. 8 ustęp 1 Dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. U. UE. Ł. 98.204.37 z późn. zm.) może być interpretowany w ten sposób, że brak notyfikacji przepisów uznanych za mające charakter techniczny dopuszcza możliwość zróżnicowania skutków, tj. dla przepisów dotyczących swobód nie podlegających ograniczeniom przewidzianym w art. 36 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej brak notyfikacji skutkować powinien tym, że nie mogą*

być one stosowane w konkretnej sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia, zaś dla przepisów odnoszących się do swobód podlegających ograniczeniom z art. 36 Traktatu dopuszczalna jest ich ocena przez sąd krajowy, będący jednocześnie sądem unijnym, czy mimo nienotyfikacji są one zgodne z wymogami art. 36 Traktatu i nie podlegają sankcji braku możliwości ich stosowania".

Sprawa została przyjęta do rozpoznania i nadano jej sygnaturę C-303/15. Do chwili obecnej Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie udzielił odpowiedzi w stosownym trybie na postawione pytanie.

W dniu 14 października 2015 r. Sąd Najwyższy procedujący w składzie 7 sędziów postanowił zawiesić postępowanie w przedmiocie podjęcia uchwały w sprawie I KZP 10/15, uznając, że istotne znaczenie w tej sprawie będzie miało stanowisko Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-303/15. Dodać należy, że Sąd Najwyższy w pisemnym uzasadnieniu postanowienia z dnia 14 października 2015 r. o zawieszeniu postępowania stwierdził między innymi, że „...kwestia technicznego charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh w aspekcie dyrektywy 98/34/WE nie może budzić wątpliwości.” – vide str. 8 postanowienia (www.sn.gov.pl).

Tym samym w części istotnej dla sprawy, Sąd Najwyższy wyraził wstępny pogląd co do technicznego charakteru norm ustawy o grach hazardowych. W dalszej części rzezonego postanowienia z dnia 14 października 2015 r. Sąd Najwyższy uznał, że odpowiedź Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na pytanie prejudycjalne Sądu Okręgowego w Łodzi, sygn. V Kz 142/15 w sprawie zawisłej pod sygn. C – 303/15, będzie miała kluczowe znaczenie dla oceny skutków prawnych braku notyfikacji art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w aspekcie dyrektywy 98/34/WE.

Wracając do sprawy C-303/15 TSUE, dodać należy, że Trybunałowi w dniu 7 lipca 2016 r. została przedstawiona obszerna opinia Rzecznika Generalnego, który we wnioskach końcowych uznał, że przepisy krajowe, takie jak art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowią „przepisów technicznych” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE.

Warto również zwrócić uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2016 r., sygn. IV KK 316/15, którym wskutek kasacji prokuratora i Urzędu Celnego w G. uchylono wyrok Sądu Okręgowego w G. uniewinniający Kamila P. oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania temuż Sądowi Okręgowemu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy uznał między innymi, że żadne z postanowień dyrektywy 98/34/WE, jak też unormowań Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie odnosi się do kwestii

zaniechania notyfikacji przez państwo członkowskie przepisów technicznych, ani nie określa skutków braku notyfikacji. Ponadto Sąd Najwyższy wyraził pogląd o nadrzędności Konstytucji RP w relacji do unormowań prawa europejskiego, uznając jednocześnie, że określenie, czy konkretny przepis prawa krajowego jest przepisem technicznym, należy do sądu polskiego.

Zauważyć należy, że Komisja Europejska w powiadomieniu nr 2014/537/Pl – H 10 dotyczącym przedłożenia do notyfikacji zmian w ustawie o grach hazardowych (data otrzymania 5 listopada 2014 r.) stwierdziła w pkt 16, że przedłożony projekt nie jest przepisem technicznym, ani procedurą zgodności.

Informacyjnie należy zasygnalizować, że Sąd Najwyższy zajmował się również zagadnieniem odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa określonej w art. 417 § 1 k.c. w związku ze stosowaniem przez funkcjonariuszy urzędów celnych przepisu art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 wspomnianej ustawy o grach hazardowych, uchwalonej z naruszeniem wymogu ich notyfikacji, obowiązującym w unijnym porządku prawnym. Najogólniej rzecz ujmując istota odpowiedzialności Skarbu Państwa upatrywana jest w postępowaniu cywilnym w uznawaniu czynności procesowych polegających na zajęciu automatów do gry o niskich wygranych wykorzystywanych poza kasynami gry oraz w dalszej kolejności uznawaniu ich za dowody rzeczowe - dokonywanych przez funkcjonariuszy celnych - jako pozbawionych podstawy prawnej, a w konsekwencji jako działania bezprawnego w rozumieniu art. 417 § 1 k.c.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w związku z rozpoznawaniem środka odwoławczego w jednej ze spraw o odszkodowanie przedstawił Sądowi Najwyższemu następujące zagadnienie prawne: „czy jest działaniem bezprawnym w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. podjęcie czynności karnoprosesowych w postępowaniu karnoskarbowym przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego na podstawie obowiązującego formalnie w krajowym porządku prawnym przepisów ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zni.) uchwalonej z naruszeniem obowiązku notyfikacji wynikającego z art. 8 ust. 1 Dyrektywy 98/34 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku (Dz. U. UE L1998.204.37 ze zm.) i czy prowadzi ono do powstania odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody powstałe w związku podjęciem tych czynności”?

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2015 r., sygn. III CZP 82/15 Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały. Powodem jurydycznym odmowy podjęcia uchwały na tak przedstawione zagadnienie prawne było uznanie, że w istocie sprowadza się ono do pytania o możliwy sposób merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Ocena, czy w okolicznościach

faktycznych konkretnej sprawy wspomniane zachowanie było bezprawne, jest dokonywana *ad casum*. Jednakże Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia wskazał na szereg istotnych argumentów natury jurydycznej, mających walor uniwersalny, które mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić ważną wskazówkę interpretacyjną dla oceny skutków - w aspekcie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa - za działania jego funkcjonariuszy publicznych, nie będących organem sądowym. Sąd Najwyższy nawiązał w swoich rozważaniach do wspomnianego już pytania prejudycjalnego uznając, że do czasu udzielenia na nie odpowiedzi, zaniechanie odmowy zastosowania przepisu prawa krajowego przez organ niesądowy, nie będzie mogło być uznane za działanie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. Powyższa konstatacja Sądu Najwyższego może sugerować, że w zależności od zawartości merytorycznej przyszłego rozstrzygnięcia Trybunału Sprawiedliwości, odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa może się zmaterializować niejako „na przyszłość”.

Mimo, że postanowienie Sądu Najwyższego wydane w sprawie o sygn. III CZP 82/15 nie ma charakteru wiążącego w innych sprawach rozstrzyganych przez sądy powszechne, to jednak zakres rozważań jurydycznych mających charakter abstrakcyjny, może mieć wpływ na dalsze orzecznictwo sądów powszechnych w sprawach dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

Należy również przypomnieć, że dniu 16 maja 2016 r. Naczelny Sąd Administracyjny w składzie siedmiu sędziów rozpoznał zagadnienie prawne przekazane przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i podjął uchwałę następującej treści:

1. „Art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612, ze zm.) nie jest przepisem technicznym w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE. L z 1998 r. Nr 204, s. 37, ze zm.), którego projekt powinien być przekazany Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy i może stanowić podstawę wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie przepisów ustawy o grach hazardowych, a dla rekonstrukcji znamion deliktu administracyjnego, o którym mowa w tym przepisie oraz jego stosowalności w sprawach o nałożenie kary pieniężnej, nie ma znaczenia brak notyfikacji oraz techniczny - w rozumieniu dyrektywy 98/34 WE - charakter art. 14 ust. 1 tej ustawy.
2. Urządzający gry na automatach poza kasynem gry, bez względu na to, czy legitymuje się koncesją lub zezwoleniem - od 14 lipca 2011 r., także zgłoszeniem lub wymaganą rejestracją

automatu lub urządzenia do gry - podlega karze pieniężnej, o której mowa w art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612 ze zm.)”.

Sygnalizując, istotę podjętej uchwały należy zwrócić uwagę na te zagadnienia, które mają szczególne znaczenie z punktu widzenia stosowania analizowanych przepisów.

Dokonując wykładni art. 89 ust.1 pkt 2 ustawy o grach hazardowych - dalej: u.g.h - budzącego wątpliwości w dotychczasowym orzecznictwie sądowo-administracyjnym, skład orzekający w sposób obszerny wyjaśnił, iż przepis ten nie kwalifikuje się do żadnej z grup przepisów technicznych określonych w art. 1 pkt 11 dyrektywy nr 98/34 WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego - dalej dyrektywa 98/34 WE - (Dz. Urz. UE. L z 1998 r. , Nr 201, s. 37 ze zm.). Odwołał się przy tym do wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydanych w trybie prejudycjalnym z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C - 213/11, C - 214/11 i C - 217/11 oraz z dnia 26 października 2006 r. C - 65/05, które odnosiły się do ustaw krajowych (odpowiednio art. 14 ust. 1 polskiej ustawy o grach hazardowych oraz normującej te kwestie ustawy greckiej) w zakresie ustanowionych w nich zakazów urządzania gier hazardowych.

Sąd zauważył, że z żadnego z tych orzeczeń nie wynika, iż regulacje krajowe sankcjonujące przewidziane w nich zakazy mają charakter techniczny. Podsumowując przedstawioną argumentację, stwierdził, że art. 89 ust. 1 pkt 2 u.g.h. nie jest przepisem technicznym w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/ WE. Ustanawia on sankcję za działania niezgodne z prawem, których ocena jest dokonywana na podstawie innych wzorców normatywnych określonych w ustawie o grach hazardowych (art. 14 ust. 1 u.g.h.).

W związku z tym zwrócił uwagę na samoistny charakter art. 89 ust. 1 pkt 2, który nie stanowi normy o funkcji wyłącznie represyjnej. Jednocześnie stwierdził, że przepis ten penalizuje naruszenie zasad organizowania i urządzania gier na automatach określonych w technicznym przepisie art. 14 ust.1 u.g.h. (który nie został notyfikowany Komisji Europejskiej). Pełni funkcje, które nie wyrażają się w represji, lecz przede wszystkim samoistnie zmierzają do odzyskania niepobranych należności i podatków od gier kompensując w ten sposób straty budżetu Państwa w związku z nielegalnym urządzaniem gier hazardowych na automatach.

W tym miejscu podkreślić należy, że zarówno w treści uchwały jak i w jej uzasadnieniu Naczelny Sąd Administracyjny w sposób jednoznaczny określił art. 14 ust. 1 u.g.h. jako przepis o charakterze technicznym.

W omawianej uchwale Sąd orzekł również, że art. 89 ust. 1 pkt 2 penalizuje zachowanie naruszające zasady dotyczące miejsca urządzania gier hazardowych na automatach, nie zaś zachowanie naruszające zasady dotyczące warunków, od spełnienia których uzależnione jest prowadzenie działalności polegającej na organizowaniu i urządzaniu gier hazardowych w tym gier na automatach. Jest normą adresowaną do każdego podmiotu (osoby fizycznej, osoby prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej), który urządza grę na automatach poza kasynem gry, t.j. w miejscu niedozwolonym przez ustawę bez względu na to, czy legitymuje się koncesją na prowadzenie kasyna gry.

Jednocześnie informuję Państwa Prokuratorów, że Prezes Rady Ministrów skierował w dniu 2 sierpnia 2016 r. do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt zmiany ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

Powyższy projekt został notyfikowany Komisji Europejskiej w dniu 29 lipca 2016 r. pod numerem 2016/398/PL, zaś obowiązkowy termin wstrzymania procedury legislacyjnej projektu ustawy upływa w dniu 31 października 2016 r. W przedłożonym projekcie zawarto między innymi propozycje nowelizacji art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych, jak też zmianę art. 107 k.k.s.

We wspomnianym projekcie nowelizacji ustawy o grach hazardowych zaproponowano następujące brzmienie art. 14:

„Art. 14. 1. Urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z zastrzeżeniem ust. 4 i ust. 5.

2. Urządzanie gry bingo pieniężne jest dozwolone wyłącznie w salonach gry bingo pieniężne na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy.

3. Przyjmowanie zakładów wzajemnych jest dozwolone – stosownie do udzielonego zezwolenia - wyłącznie w punktach przyjmowania zakładów wzajemnych lub przez sieć Internet na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy.

4. Urządzanie gry w pokera jest dozwolone również poza kasynami gier wyłącznie na zasadach i warunkach określonych w art. 6a.

5. Spółka, o której mowa w art. 5 ust. 2, prowadzi działalność w zakresie gier hazardowych na zasadach określonych w ustawie i zatwierdzonych regulaminach.”.

Ponadto w art. 2 projektu zaproponowano zmianę art. 107 Kodeksu karnego skarbowego w brzmieniu:

Art. „107 § 1. Kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzęda lub prowadzi gry hazardowe, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.,

§ 2. Kto na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uczestniczy w zagranicznej grze hazardowej, podlega karze grzywny do 120 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu zabronionego określonego w § 1 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z organizowania zbiorowego uczestnictwa w grze hazardowej, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”

Robert Hermand

